

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2822/2022
07.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа Микица Срећковић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 125/21 од 19.11.2021. године, на седници одржаној 07.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 125/21 од 19.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 125/21 од 19.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 125/21 од 19.11.2021. године одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П 630/19 од 25.09.2020. године којом је одбијен тужбени захтев тужилаца за иселење тужене са свим лицима и стварима из имовине пок. ГГ уписане у листу непокретности ... к.о. ..., и то к.п. .../..., .../..., .../... и .../... са објектима и предају тих непокретности тужиоцима (став први изреке) а тужиоци обавезани да накнаде туженој трошкове парничног поступка од 63.000,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет захтеване правне заштите је иселење тужене из непокретности покојне мајке тужилаца и предаја тужиоцима те имовине која је стечена током брака мајке тужилаца и њиховог сада покојног очуха, (трајао од 1996. године до њене смрти - 2014. године), коме је мајка тужилаца предметну имовину завештала 2008. године. Ту имовину користи тужена, која је од марта 2015. до смрти очуха тужилаца (2018. године) била са њим у браку, а који јој је предметну имовину завештао у октобру 2015.

године. Заоставштине мајке и очуха тужилаца нису расправљене, јер су тужиоци оспорили пуноважност завештања своје мајке, па су упућени да у парници расправе то питање. Нижестепени судови су тужбени захтев одбили сматрајући да тужиоци нису искључиви законски наследници своје мајке, све и када њено завештање не би било пуноважно, већ да је њен законски наследник био и њихов очух, који је након њене смрти закључио брак са туженом и њој завештао предметну имовину.

Образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању тужбеног захтева не одступа од судске праксе нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права. Осим тога, ревидент указује на чињенична и правна питања конкретног спора и на погрешну примену материјалног права и садржином ревизијских навода само уопштено указује на потребу за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана, новим тумачењем права и уједначавањем судске праксе.

Врховни суд сматра да је ревизија усмерена на разрешење конкретног спора и да се њоме у суштини указује на погрешну примену материјалног права, што није разлог због кога би се дозволило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. ЗПП и оценио да је у смислу тих законских одредаба ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано (члан 410. став 2. тачка 5) да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона, као и да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

Иако је у тужби поднетој 15.07.2019. године, као вредност предмета спора означен износ од 10.000,00 динара, овај спор се не може сматрати спором мале вредности, како је то и прописано одредбом члана 469. ЗПП, те нема места примени одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У конкретном случају реч је о спору о непокретности, јер се ради о исељењу и чинидби (предаја непокретности у државину тужиоцима), чија је означена вредност испод законског цензуса из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије - 40.000 евра у динарској противвредности, због чега изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је изјављену ревизију одбацио као недозвољену ставом другим изреке, применом члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић